

sinenne jutlus valmis olleks. Need sannad, mis ma tahtsin räkida, ollid allati mo waimo sees liikumas. Ma astusin trummude peäle ja hakkasin nenda: Paulus ütles Roma rom. 8. peat. 28 salm. „Meie teame, et neile, kes Jummalat armastawad, feit asjad peawad heaks tullemä.“ Siis räkisin ma esite omma õnnetust otsast otsani, mis nüüd mo usso läbbi mulle kasuks sanud ja siis weel ülleüldsi feikide kohta, mis kasso Jummalat armastus sadab.

Ma näggin et kuningale wessi filmi tulli ja wimaks mo sanno hästi tähhele pannes wessi möda pallet mahha jooksis. Ni pea kui ma „amen“ olin ütelnud, hüdis ta: „Tulle trummude peält mahha! must üllikond feige warrandussega on sinno! — Et katsu mis sul taskus on?“

Jubba kõnne aeges olli mo melest, nago olleks teine tasko raskem olnud. Pistin kae tasko, ja kes moistab mo immekspannemist ärraarwata, — kuld toos tulli wälja, laeni

täis kuld tuffatid. Kuningas ütles: „Se on minno proua fingitus. Agga wata, kas sa teisest taskust ka middagit leiad?“ Esimesest rõmust alles weel pool uimane, pistin kae teise tasko, — seält tulli suur plakk wälja, — se olli se kirri, et ma piiskop ollen — kuningaga ennese kässti ja pitsar al.

„Agga kuidä se woib olla, sedda ma polle cune ma peäl kuulnud,“ ütles wanna õppetaja, tõstis käed ja silmad taewa pole. Minno poeg piiskop! Esite liht õppetaja, siis soldat ja nüüd piiskop! Jah nüüd ma saan arru, mis se tähhendab, et sa piiskoppi prouaga piddid tullemä! Agga omma wanna isä ei kutsunud sa mitte pulma — nago olleks sa ennest temmast habbenenud, se ei olle õige!

„Kas ma siis ennese pulmi teadsin? ütles noor mees, „et kule, kuidä se olli!“

Kui jo walmis piiskop olin, tahtsin kuningast allandlikult tännada, agga kuningas ei andnud aega, waid ütles: „Nüüd tulle kohhe lossi peäle mo järrele; woid minno